

Szegedi Ítéltábla

Az ügy száma:

Mf.I.40.019/2022/4.

A felperes:

felperes neve (címe)

A felperes meghatalmazott jogi képviselője:

Dr. Lázár Márk ügyvéd (címe)

Az alperes:

alperes neve (címe)

Az alperes meghatalmazott jogi képviselője:

Dr. Szűcs Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Szűcs László ügyvéd, címe)

A per tárgya:

Munkaviszony jogellenes megszüntetése, sérelemdíj

Az elsőfokú bíróság neve és a határozat száma:

Szolnoki Törvényszék 15.M.70.066/2021/21.

A fellebbezést benyújtó fél és a fellebbezés sorszáma:

Felperes, 15.M.70.066/2021/22.

Í T É L E T

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, megfellebbezett rendelkezését helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 50 000 (ötvenezer) forint perköltséget.

Megállapítja, hogy a le nem rótt 120 000 (százhuszezer) forint másodfokú eljárási illeték az állam terhén marad.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

A tényállás

[1] A felperes 2011. augusztus 29-től 2020. július 01-ig közalkalmazotti jogviszonyban, majd 2020. július 1-től határozatlan időtartamú munkaviszonyban állt az alperesnél, oktató, illetve kollégiumi nevelő munkakörben.

[2] 2021. június 16-án (igazgató neve) igazgató tájékoztatta a felperest, hogy a 2021/2022. tanévre a beiratkozott tanulói létszám alapján a kötelező óraszám keretéig nem tud tanórát biztosítani számára. Ugyanezen a napon kelt felmondásával az alperes a felperes munkaviszonyát megszüntette. Az intézkedés indokolása a szóbeli tájékoztatással megegyezett.

[3] A felperes 2021. szeptember 1. napjától a (megye neve) Megyei Gyermekvédelmi Központnál létesített közalkalmazotti jogviszonyt nevelő munkakörben.

A kereset és ellenkérelem

[4] A munkáltatói intézkedéssel szemben a felperes keresetet terjesztett elő. Keresetében kérte, hogy kötelezze a bíróság az alperest a munkaviszony jogellenes megszüntetésének jogkövetkezményeként 318 399 forint elmaradt munkabéren alapuló kártérítés, valamint 1 500 000 forint sérelemdíj megfizetésére.

[5] Kártérítési igénye jogalapjaként a Munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (Mt.) 66. § (2) és 82. § (1) és (2) bekezdését jelölte meg, míg a sérelemdíj iránti igényét a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 2:45. § (2) bekezdésére (becsülethez és jó hírnévhez való jog) és a 2:52. §-ára (sérelemdíj) alapította.

[6] Keresete indokául előadta, hogy a felmondásban szereplő indok nem valós, ugyanis volt olyan képzés, ahol az ő képesítésével tanórát tudott volna tartani. A sérelemdíj iránti igényét azzal indokolta, hogy a (igazgató neve) által adott tájékoztatás, mely szerint panasz érkezett a munkájára és ezért mondanak fel neki, annyira felzaklatta, hogy kórházba került, azóta is pszichiátriai kezelés alatt áll, folyamatosan gyógyszer szed.

[7] Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását és a felperes perköltség megfizetésére kötelezését kérte. Előadta, hogy a felmondásban szereplő ok valós, tanulói létszámcsökkentés miatt nem indultak olyan képzések az alperesnél, ahol a felperest a kötelező óraszám kereteinek megfelelően tudta volna foglalkoztatni. Vitatta a sérelemdíj jogalapját, álláspontja szerint az alperes nem tanúsított olyan jogsértő magatartást, amely megalapozná a felperes sérelemdíj iránti igényét.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[8] A Szolnoki Törvényszék 15.M.70.066/2021/21. számú ítéletével a felperes keresetét elutasította. Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 127 000 forint perköltséget, továbbá rendelkezett arról, hogy a perben felmerült 362 000 forint eljárási illetéket az állam viseli.

[9] (igazgató neve) és (tanú neve) tanúvallomása alapján megállapította, hogy a felek közötti szóbeli megbeszélésen ugyanaz hangzott el a munkaviszony megszüntetésének indokaként, mint ami írásban is rögzítésre került. A tanúvallomások, valamint az

ellenkérelemhez csatolt okiratok igazolták, hogy az alperes fenntartásában lévő képző intézetek egyikében sincs a felperes végzettségének megfelelő oktatói munkakörben üres álláshely és ilyen végzettségű munkavállaló alkalmazását nem is tervezik.

[10] A sérelemdíjjal kapcsolatban kifejtette, hogy a felperes nem tudta bizonyítani az alperes jogellenes magatartását, ezért a sérelemdíj iránti igénye nem alapult.

Fellebbezés és fellebbezési ellenkérelem

[11] Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben a felperes fellebbezéssel élt. Fellebbezésében kérte, hogy az ítéltábla változtassa meg az elsőfokú ítélet sérelemdíjat elutasító rendelkezését, és a sérelemdíjra vonatkozó kereseti kérelemnek adjon helyt, kötelezze továbbá az alperest a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (5) bekezdés szerinti perköltségre azzal, hogy a felperesi képviselő áfa-mentes.

[12] Új bizonyítékként becsatolta a 2021. június 16-án a felek között lezajlott beszélgetés hangfelvételét, illetve annak írásbeli leíratát. Érvelése szerint a hangfelvétel az ő állítását támasztja alá a szóbeli megbeszélésen elhangzottakat illetően, mivel hallható, hogy (igazgató neve) igazgató a beszélgetés elején azt mondja, hogy az utóbbi időben sok panasz érkezett a felperes munkájára, illetve az igazgató kitért arra is, hogy kellemetlen lesz, ha a panaszokat elkezdik „feszíteni”, a kivizsgálás mellőzése a felperes védelmét is szolgálja. Hivatkozott arra is, hogy kifejezett kérése ellenére sem vizsgálta ki a panaszokat az alperes. Állította, hogy a hangfelvétel meghallgatását követően megállapítható, hogy az alperes magatartása jogellenes volt, jelentős mértékben sértette a személyét, és ezzel okozati összefüggésben őt nem vagyoni sérelem érte.

[13] Az új bizonyíték becsatolásával kapcsolatban azzal érvelt, hogy a telefonját lecserélte, és a telefonon lévő adatok mentéséhez szakember segítségét kérte. A szakember 2022. április 8-án közölte vele, hogy a készüléken hangfájlok találhatóak. Azért nem tudott korábban a felvételtől, mert úgy emlékezett, hogy megpróbálta a telefont hangfelvételre kapcsolni, de ez nem járt sikerrel, így azt a folyóson még várakozás közben eltette, és ezt követően nem is foglalkozott vele egészen addig, míg az adatmentés során tudomást nem szerzett arról, hogy a készülék működött.

[14] Érvelése szerint az elsőfokú ítélet meghozatalát követően fellelt hangfelvétel alkalmas arra, hogy azok elbírálását követően a bíróság a sérelemdíj vonatkozásában rá kedvezőbb ítéletet hozzon.

[15] Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság a tanúk vallomása alapján nem vette figyelembe az ő előadásában és észrevételében foglaltakat, emiatt az igazságügyi orvosszakértő kirendelésre tett bizonyítási indítványának sem adott helyt.

[16] Az alperes fellebbezési ellenkérelmében kérte, hogy az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét hagyja helyben és kötelezze a felperest 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. § (1) bekezdés alapján 100 000 forint + áfa másodfokú perköltség megfizetésére.

[17] Kifejtette, hogy a felperes a 2021. június 16-i megbeszélésre a jelenlévők tudta és hozzájárulása nélkül abból a célból vitte el a telefonját, hogy az elhangzottakról felvételt készítsen. Az elsőfokú per során tisztában volt azzal, hogy megpróbált hangfelvételt készíteni, ezt a tényt azonban nem tárta fel. Az, hogy nem győződött meg, hogy sikerült-e a felvétel, nem tekinthető olyan önhibán kívüli oknak, amely az elsőfokú ítélet meghozatalát megelőző tárgyalás berekesztését követően jutott a tudomására.

[18] Érvelése szerint az új bizonyíték becsatolása nem felel meg a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 373. § (2)

bekezdésének azért sem, mert az adatmentést végző személy nyilatkozatának dátuma ugyan későbbi, mint amikor elméletileg történt az adatmentés, de a felperes nem csatolt be semmilyen dokumentumot az adatmentés tényleges időpontjáról.

[19] A fellebbezés érdemével kapcsolatban rögzítette, hogy a beszélgetésben elhangzottak alátámasztják, hogy a felperes a panaszokról tudott, azonban az a munkáltatói hozzáállás, hogy a panaszok kivizsgálásától eltekintett, a munkavállaló szempontjából nem tekinthető sérelmesnek, sőt azok a felperes érdekében álltak. A felperes munkáját nem értékelte negatívan, így a személyiségi joga a munkáltató által nem sérülhetett. Hangsúlyozta, hogy a munkáltató részéről a felperes vonatkozásában sértő, valótlan tény állítása, vagy valós tény hamis színben feltüntetése nem történt.

Az ítéltábla döntése és annak indokai

[20] A fellebbezés alaptalan.

[21] Az ítéltábla – az ítélet kötelező hatályon kívül helyezésére okot adó körülmény fennálltának hiányában – felülbírálati jogkörét a Pp. 370. § (1) bekezdése alapján az erre irányuló fellebbezési kérelemre és fellebbezési ellenkérelemre, azok korlátai között gyakorolta figyelemmel arra, hogy ilyen korlátnak minősülnek a 371. § (1) bekezdés a)-d) pontjában megjelölt tartalmi követelmények körében előadottak.

[22] Az elsőfokú bíróság ítélete érdemben helyes.

[23] A felperes nem érintette fellebbezésében az elsőfokú bíróság munkaviszony jogellenes megszüntetésével kapcsolatos döntését, kizárólag a sérelemdíjat elutasító rendelkezést vitatta. A sérelemdíj iránti igény elbírálásakor azt kellett vizsgálni, hogy az alperes 2021. június 16-án állította-e, hogy a felperesre panasz érkezett és ezzel az állítással összefüggésben sérült-e a felperes személyiségi joga.

[24] A felperes fellebbezésében állítása alátámasztására új bizonyítékot csatolt. Az ítéltáblának az új bizonyíték érdemi vizsgálatát megelőzően arról kellett határoznia, hogy a másodfokú eljárásban történő utólagos bizonyítás feltételei fennállnak-e.

[25] A Pp. 373. § (2) bekezdése szerint a fellebbezésben új tény állítására akkor kerülhet sor, ha az új tény a fél önhibáján kívüli okból az elsőfokú ítélet meghozatalát megelőző tárgyalás berekesztését követően jutott a fellebbező fél tudomására vagy következett be, feltéve, hogy az elbírálás esetén rá nézve kedvezőbb ítéletet eredményezhetett volna.

[26] A Pp. 373. § (3) bekezdése a kereset- és ellenkérelem-változtatásnak akkor van helye, ha az a (2) bekezdés szerinti ténnyel áll közvetlen okozati összefüggésben. A fél akkor terjeszthet elő új bizonyítási indítványt, illetve bocsáthat rendelkezésre további bizonyítási eszközt, ha az a (2) bekezdés szerinti tény bizonyítására, vagy a keresete, ellenkérelme alapjául korábban hivatkozott tény bizonyítására szolgál, feltéve, hogy az önhibáján kívüli okból az elsőfokú ítélet meghozatalát megelőző tárgyalás berekesztését követően jutott a tudomására vagy keletkezett.

[27] Az idézett jogszabályi rendelkezésből kitűnik, hogy a félnek két esetben van lehetősége fellebbezésében új bizonyítási indítvány, illetve bizonyítási eszköz előterjesztésére, egyrészt, ha az a rá kedvezőbb ítéletet eredményező, önhibáján kívül a tárgyalás berekesztését követően tudomására jutó, vagy bekövetkező új tény bizonyítására szolgál, másrészt, ha korábban általa előadott tény bizonyítására szolgál ugyan, de önhibáján kívül a tárgyalás berekesztését követően jutott a fél tudomására, vagy keletkezett. A felperes csak az utóbbira hivatkozott, amellyel kapcsolatban tehát az önhiba hiányát és a tárgyalás

berekesztése utáni keletkezést, vagy tudomásra jutást, mint együttesen fennálló feltételeket kellett volna igazolnia.

[28] Az ítéltábla azonban nem fogadta el a felperes önhiba hiányára történő hivatkozását. A fellebbezés tartalmából ugyanis megállapítható, hogy 2021. június 16-án a felperes azzal a szándékkal vitte a telefonját a megbeszélésre, hogy arról hangfelvételt készít és ennek érdekében meg is próbálta a telefont hangfelvétel rögzítésére alkalmas állapotba helyezni. Nem tekinthető azonban – az alperes helyes érvelésének megfelelően – önhibán kívülnek az, hogy a felperes nem győződött meg arról, hogy az általa titokban készíteni kívánt hangfelvétel sikeres volt-e, vagy sem.

[29] Az a körülmény pedig, hogy a felvételtől – állítása szerint – csak később szerzett tudomást, az együttes feltételek egyikének hiányában önmagában már nem minősítheti azt a Pp. 373.§ (3) bekezdés szerinti új bizonyítéknak, a hangfájl új bizonyítékként jogszerűen nem képezheti a fellebbezés alapját.

[30] Mivel tehát a Pp. 373. § (3) bekezdésében foglalt konjunktív feltételek legalább egyikének hiánya önmagában kizárta a felperes által becsatolt hangfelvétel, mint új bizonyíték másodfokú eljárásban történő értékelését, a másik feltétel, a tárgyalás berekesztése utáni keletkezés vagy tudomásra jutás vizsgálata már nem volt indokolt. Ezért csupán megjegyzi az ítéltábla, hogy a felvételt a felperes nyilvánvalóan elindította, hiszen a hanganyag elkészült és a csatolt leírat szerint a felperes telefonja 25 perc 21 másodperc időtartamig rögzítette a megbeszélésen elhangzottakat. Ez viszont kétséges teszi a hangfelvétel véletlen készítését, az ugyanis teljesen életszerűtlen, hogy a véletlen indítás után a hangfelvétel véletlen leállítása is megtörténjen, ráadásul közvetlenül a megbeszélés befejezése után. Ebből következően viszont a másik feltétel fennállta sem fogadható el bizonyítotttnak.

[31] Az új bizonyíték értékelhetőségének hiányában az elsőfokú eljárásban rendelkezésre álló nyilatkozatok és bizonyítékok alapján kellett a fellebbezésben foglaltak megalapozottságát elbírálni.

[32] A perben beszerzett tanúvallomások alátámasztották az alperes azon állítását, hogy a felek közötti megbeszélésen ugyanaz hangzott el a munkaviszony megszüntetése indokaként, ami a felmondásokban is szerepel. A felperes ellen beérkezett panasz említését és felmondási indokként történő megjelölését a tanúvallomások nem támasztották alá.

[33] Kiemelendő, hogy a felperes fellebbezésében maga is elismerte, hogy az elsőfokú eljárásban meghallgatott tanúk vallomása az ő nyilatkozatával ellentétes volt, saját állítása alátámasztására pedig bizonyíték nem állt rendelkezésére.

[34] Mindezek alapján az ítéltábla a Pp. 383. § (1) bekezdése szerint érdemben döntve a (2) bekezdés alapján az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

[35] Az ítéltábla a Pp. 83. § (1) bekezdés alapján kötelezte a pereszes felperest az alperes másodfokú eljárással kapcsolatban felmerült perköltségének megfizetésére. A perköltség összegének megállapításánál az ítéltábla figyelemmel volt arra, hogy az alperes 100.000.-Ft + ÁFA perköltséget igényelt megbízási szerződésre hivatkozva, azonban a Pp. 81. §-a szerint szükséges megállapodást nem csatolta. Az ügyvédi munkadíj összegét ezért az ítéltábla a 32/2003 (VIII.22.) IM rendelet 3§ (2), (5) és (6) bekezdése alapján határozta meg azzal, hogy a másodfokú eljárásban elvégzett ügyvédi tevékenységgel a megítélt 50.000.-Ft perköltség áll arányban.

[36] Az 1 500 000 forint pertárgyérték figyelembevételével az illeték megállapítása az 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 46. § (1) bekezdésén alapul azzal, hogy a pereszes felperes helyett a munkavállalói költségkedvezményre tekintettel a le nem rótt fellebbezési illetéket a Pp. 102. § (6) bekezdése alapján az állam viseli.

Szeged, 2022. június 21.

Dr. Szöllősiné dr. Tóth Zsuzsanna s.k.	Dr. Gál Attila s.k.	Zanóczné dr. Ocskó Erzsébet
s.k.		
a tanács elnöke	előadó bíró	táblabíró